

Sygn. akt V KK 610/18

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 30 stycznia 2019 r.,
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **A. S.**

skazanego z art. 13 § 1 w zw. z art. 286 § 1 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 28 września 2018 r., V Ka [...]
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K.
z dnia 7 listopada 2017 r, sygn. akt X K [...],

p o s t a n a w i a:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 7 listopada 2017 r. (sygn. akt X K [...]) A. S. został uznany winnym czynów z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które wymierzono mu karę łączną w wysokości 2 lat pozbawienia wolności.

Wyrok ten został następnie utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 28 września 2018 r. (sygn. akt V Ka [...]) .

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając przedmiotowemu rozstrzygnięciu „*rażące naruszenie*

przepisów materialnego prawa karnego w postaci art. 53 § 1 i 2 Kodeksu karnego, poprzez nieuwzględnienie sformułowanej w przywołanym przepisie dyrektywy wymiaru kary, której dolegliwość nie powinna przekraczać stopnia winy oraz dyrektywy kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a także nieuwzględnienie faktu, iż ujemne następstwa popełnionego przestępstwa zostały zminimalizowane.”

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na powyższą kasację Prokurator wniósł o jej pozostawienie bez rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Z ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że podnoszenie w kasacji obraży art. 53 § 1 k.k., jako obraży prawa materialnego, wchodzi jedynie w rachubę wówczas, gdy skarżący wykaże, że sąd wymierzając karę pominął którąś ze wskazanych tam dyrektyw wymiaru kary.

W niniejszej sprawie Skarżący nie kwestionuje sposobu wykładni tego przepisu lub rażąco błędnej subsumcji ustalonego stanu faktycznego. Nader lakoniczne uzasadnienie zarzutu kasacyjnego pozwala na konstatację, że Autor de facto kwestionuje wybrane elementy stanu faktycznego i ich wpływ na wysokość wymierzonej kary (np. przeprosiny i brak rzeczywistej szkody). Nie uzasadnia jednak, by były one ustalone z rażącym naruszeniem przepisów procedury. Pozostaje na odmiennej ich ocenie.

Przypomnieć wypada, że wymiar kary w sprawie karnej należy do dyskrecyjnej władzy sędziego i w tym zakresie procedura karna przewiduje niezwykle wąskie możliwości wzruszenia orzeczenia w tym zakresie (właściwie jedynie przez zarzucenie rażącej niewspółmierności kary). Jednak z uwagi na specyfikę postępowania przed Sądem Najwyższym i jego ustrojową pozycję – zarzut ten nie może być skutecznie podniesiony przez stronę w kasacji.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.